

Az „öreg” János apostol leveleit olvasva döbbenünk rá, hogy az apostoli korban is mennyire lényeges volt a hitvallás: Jézus a Krisztus. Vagy: Jézus az Úr! Szent János úgy látja, hogy a hívők lelki élete is csak úgy marad meg, ha megvallják Krisztust. Az örök életük is ezen fordul. Nem pusztán valamit elfogadni Krisztusból, hanem elfogadni az Atya Fiát. Hogy ennek fontosságát éppen a szeretett tanítvány fogalmazza meg, nem is csodálom. Úgy akarja Krisztust látni, ahogyan az Atya látja, s úgy akar róla tanúságot tenni, ahogy az Atya tanúságot tesz Fiáról.

Keresztelő János tanúsága is ez irányba mutat: a vízzel bűnbánati keresztséget osztó előfutár nálánál magasabbra mutat: Nagyobb nála az, aki Szentlélekkel és tűzzel keresztesel majd. Nagyobb, mint ő: nem tartja magát méltónak, hogy Krisztus legalacsonyabb sorsú házi rabszolgája legyen.

János a szó, Krisztus az Ige. Jó, hogy a mi nyelvünkben két fogalom van rá, nem csak egy, mint a választott nép nyelvében. Jelzi azt, hogy Krisztus nem csak megszólít, hanem megigéz, nem a fülünket, a szívünk mélyét akarja elérni, s ott lakni. De jó lenne, ha az Ige mindnyájunkat végleg megigézne, - nem volna annyi pusztába kiáltott szó és falra hányt borsó, amikor Isten szavát hallgatjuk!

*Podmaniczki Imre (Páhi)*



Domenico GHIRLANDAIO - Keresztelő János prédikálása